

Karas P.N., Yakushova T.V.

Admiral Makarov National University of Shipbuilding

METHODOLOGICAL APPROACHES TO ORGANIZATION RATIONING LABOR AND EVALUATION OF THE MANAGERS OF FINANCIAL AND CREDIT INSTITUTIONS

Summary

Essence and characteristics the rationing labor of the managers of financial and credit institutions were investigated. The content and nature of managerial work were determined. The role of rationing labor in economic activity was explained. The methods of rationing of managerial work were examined. The structural model of evaluating managerial staff was offer.

Keywords: methods, rationing labor, management, labor productivity, the structural model of evaluating managerial staff.

УДК 336.77:338.432

ФІНАНСОВО-КРЕДИТНА ІНФРАСТРУКТУРА АГРАРНОГО СЕКТОРА ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Карпова І.В.

Харківський інститут банківської справи
Університету банківської справи Національного банку України

На основі аналізу тенденцій розвитку сільськогосподарського виробництва в статті доводиться, що його розвиток залежить від стану фінансово-кредитної інфраструктури. Досліджуються основні інститути фінансово-кредитної інфраструктури – Державний земельний банк, комерційні банки; фондові біржі; лізингові та страхові компанії. Визначаються основні напрямки розвитку страхування та кредитування аграрного виробництва. За результатами аналізу дійшли висновку, що відродження роботи Державного земельного банку, розвиток фондового ринку, удосконалення системи аграрного страхування забезпечуватиме виробників фінансовими ресурсами та стимулюватиме розвиток аграрного сектора економіки.

Ключові слова: аграрний сектор економіки, Державний земельний банк, кредитування, комерційні банки, лізинг, страхування, фондовий ринок, біржа.

Постановка проблеми. Наприкінці ХХ – початку ХХІ ст. панівною тенденцією розвитку економіки та суспільства визнається глобалізація, яка створює безпрецедентні можливості для багатьох країн. Позитивними рисами глобалізації є лібералізація міжнародної торгівлі та фінансової діяльності, поширення інформаційних технологій, доступ всіх країн до досягнень науково-технічного прогресу, урізноманітнення потреб та засобів їх задоволення. Однак разом з інтеграцією виробництва посилюється міжнародна конкуренція, яка в нових умовах виявляється не тільки змаганням за кращий ринок збуту, а конкуренцією національних економік, здатних до виживання. Тому глобалізація загострює проблему пошуку для кожної країни власного місця у системі міжнародного поділу праці та реалізації конкурентних переваг. Україна володіє потужним природно-ресурсним потенціалом – родючі ґрунти, сприятливі природно-кліматичні умови, які дають можливість в умовах світової продовольчої кризи забезпечити лідерство на міжнародному продовольчому ринку. Заважає досягненню цієї цілі нерозвиненість фінансово-кредитної інфраструктури аграрного ринка і, як наслідок, гостра нестача фінансових ресурсів у сільськогосподарських товаровиробників.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми становлення та функціонування фінансово-кредитної інфраструктури аграрного сектора економіки України досліджуються у працях таких

вітчизняних вчених, як О.С. Гудзь, М.Я. Дем'яненко, І.Г. Кириленко, Ю.А. Лузан, П.Т. Саблук, О.В. Шубравська, Півторак В.С. [1-7] та ін. Однак, як засвідчує огляд наукових джерел, окремі питання теорії та практики розвитку фінансово-кредитної інфраструктури сільськогосподарського виробництва ще недостатньо вивчені й вимагають більш поглибленого дослідження.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. У працях зазначених авторів аналізуються окремі складові фінансово-кредитної інфраструктури аграрного виробництва, в основному банківське кредитування та лізинг. Недостатньо дослідженими залишаються такі аспекти цієї проблеми, як виявлення взаємозв'язку всіх елементів інфраструктури, роль страхування та фондового ринку в інфраструктурі аграрної економіки.

Метою даної статті є комплексна оцінка загального стану фінансово-кредитної інфраструктури аграрного сектора економіки України та окремих її інститутів, обґрунтування напрямків удосконалення основних складових фінансово-кредитної інфраструктури в умовах посилення глобалізаційних процесів.

Виклад основного матеріалу. Сільське господарство України за останні роки розвивається нерівномірно, періоди підйому змінюються падінням виробництва, низькими залишаються показники ефективності. І, хоча аграрний сектор економіки забезпечує 9,1% валової доданої вартості [8] та 25,5%

експорту України, обсяги виробництва сільськогосподарської продукції складає лише 89,4% від рівня 1990 року [9]. Разом з тим, Україна – друга найбільша країна Європи (після Росії) за площею орних земель та лідер серед європейських країн за часткою родючих земель високої якості. Україна володіє приблизно 25% світової площі чорноземів, шар гумусу на яких становить 40–50 см проти 10–30 см у країнах ЄС [10].

Основною причиною нестійкого розвитку аграрної економіки, на наш погляд, є системні недоліки функціонування її фінансово-кредитної інфраструктури. Інфраструктура у будь-якій економічній системі – це сукупність елементів, що забезпечують безперерйне функціонування взаємозв'язків об'єктів та суб'єктів цієї системи [11, с. 17]. Інфраструктура ринку – це сукупність інститутів, що забезпечують рух різноманітних товарів. Фінансово-кредитна інфраструктура є важливою складовою ринкової інфраструктури. До фінансово-кредитної інфраструктури аграрної економіки відносяться установи, які займаються акумуляцією тимчасово вільних грошових ресурсів і передають їх на різних умовах суб'єктам господарювання:

- банки: Державний земельний банк та комерційні банки;
- фондові біржі;
- лізингові компанії;
- інвестиційні фонди та компанії;
- страхові й гарантійні установи;
- кредитні спілки тощо.

Фінансово-кредитна інфраструктура у системі аграрної економіки має забезпечити належні умови для ефективної діяльності сільськогосподарських товаровиробників, перш за все, надання фінансових ресурсів для здійснення господарської діяльності. Окремі складові фінансово-кредитної інфраструктури в Україні знаходяться на різних стадіях формування та функціонування. Нажаль, деякі інститути почали формуватися, а потім, під впливом різних чинників, були ліквідовані. Це відноситься перш за все до Державного земельного банку. У 2012 році було створено публічне акціонерне товариство «Державний земельний банк» [12]. Основними напрямками діяльності Банку мало стати ефективно управління землями державної власності, довгострокове іпотечне кредитування аграріїв під заставу земельної ділянки або прав оренди на них, викуп заставленої неплатоспроможними боржниками землі у комерційних банків тощо. З 01.01.2013 року розпочато роботу щодо інвентаризації земель державної власності для забезпечення роботи Земельного банку. У 2013 р. було інвентаризовано 1,6 млн. га із 10 млн. га державних земель сільськогосподарського призначення. У Державному бюджеті 2014 р. передбачалося 221,5 млн. грн. на проведення земельної реформи, що еквівалентно інвентаризації ще 1,8 млн. га. У 2014 році передбачалося, що Земельний банк надасть 15 млрд. грн. кредитів за рахунок доходів, отриманих від оренди державних земель, що передаються у капітал банку. Однак у 2014 році гроші на проведення інвентаризації земель у державному бюджеті України не виділяються, тому ні покупка, ні передача земель у капітал Земельного банку не проводиться. У червні 2014 року Верховна Рада України приймає рішення про ліквідацію Державного земельного банку [13].

Прийняття рішення про ліквідацію Земельного банку, з нашої точки зору, є помилковим, не відповідає потребам функціонування фінансово-кредитної інфраструктури аграрного ринку в Україні, важливою складовою якої має бути державна спе-

ціалізована банківська установа для кредитування сільськогосподарського виробництва. Державний земельний банк мав би стимулювати розвиток іпотечного кредитування, яке є основною формою кредитування аграріїв в країнах з розвинутою економікою. У світовій практиці використовуються дві основні форми земельно-іпотечного кредитування: однорівнева система, в якій кредити підприємцям аграрного сектору надаються земельно-іпотечними банками і кредитними спілками, та дворівнева, де, окрім банків і кредитних спілок, діють ще спеціалізовані установи небанківського типу – земельно-іпотечні агентства, які за підтримки держави рефінансують банки шляхом викупу у них іпотечних кредитів, оформлених цінними паперами [14]. Для України найбільш привабливим є перший варіант іпотечного кредитування, де основними суб'єктами виступають спеціалізовані банки, в тому числі державні та з державною часткою в капіталі. Ресурси таких банківських установ складаються із власних накопичень і коштів, залучених ними шляхом випуску облігацій, забезпечених землею позичальників іпотечних кредитів. Навіть у мовах діючого мораторію на купівлю-продаж земель сільськогосподарського призначення Державний земельний банк сприяв би розвитку іпотечного кредитування під заставу прав оренди на земельні ділянки. Внаслідок того, що земля не включена в економічний оборот, аграрний сектор щорічно втрачає від 20 до 40 млрд. грн. [15, с. 12].

Важливою складовою фінансово-кредитної інфраструктури аграрного виробництва є комерційні банки. Сучасна потреба аграріїв у кредитах за різними оцінками становить від 90 до 250 млрд. грн., з них щорічна потреба в оборотних коштах – 7-8 млрд. грн., решта – на оновлення основних фондів [10]. Динаміка кредитів, наданих підприємствам АПК показує їх нерівномірність за роками: у 2005 р. -10,4 млрд. грн., у 2007 р. -12,8 млрд. грн., у 2008 р. – 14,6 млрд. грн., у 2009 р. – 20,1 млрд. грн., у 2010 р. – 6,8 млрд. грн., у 2011 р. – 10,4 млрд. грн., у 2012 р. – 12,5 млрд. грн. Частка кредитів, наданих аграріям, у загальній сумі кредитів постійно знижується: у 2005 р. – 6,7%, у 2007 р. – 4,8%, у 2008 р. – 3,0%, у 2009 р. – 2,5%, у 2010 р. – 0,9%, у 2011 р. – 1,4%, у 2012 р. – 1,5% [16, с. 63]. Економічна криза і високі кредитні ставки призвели до зменшення кредитного портфеля підприємств АПК у 2014 році майже на 3 млрд. грн. Станом на 26. 09. 2014 р. банківські кредити залучили 1928 підприємств галузі, що на 276 підприємств менше показника 2013 року. Загальний обсяг кредитів в 2014р. склав 8,1 млрд. грн. Всього банківські кредити, надані підприємствам АПК, становлять понад 103,9 млрд. грн. [17].

Основними проблемами розвитку кредитування аграрного сектора економіки виявляються висока вартість кредитів та їх спрямованість на великих товаровиробників. Для дрібних сільськогосподарських виробників банківське кредитування залишається складною та витратною процедурою, заважає також відсутність ліквідної застави, оскільки земля не може використовуватися як застава в умовах мораторію на ринковий обіг земель сільськогосподарського призначення. Тому основними позичальниками виступають великі сільськогосподарські компанії, які утримують менше 19% загальної площі орних земель [10].

Високі ризики та відсутність надійної застави створили несприятливі умови кредитування в аграрному секторі економіки. Частковому розв'язанню цієї проблеми може сприяти викорис-

тання аграрних розписок. У 2012 р. було прийнято закон «Про аграрні розписки» [18], який дає реальну можливість отримання кредитів малим та середнім підприємцям аграрного сектора економіки. Аграрна розписка встановлює забезпечення виконання зобов'язань боржника заставою його майбутнього врожаю. Предметом такої застави може бути виключно майбутній врожай сільськогосподарської продукції. Застава майбутнього врожаю сільськогосподарської продукції за аграрною розпискою наділяє кредитора правом у разі невиконання боржником зобов'язання у порядку примусового виконання зобов'язання боржника одержати задоволення вимог за рахунок заставленого майбутнього врожаю сільськогосподарської продукції. Однак наразі не створено відповідного механізму реалізації закону, який включає створення Реєстру аграрних розписок та визначення порядку його ведення, визначення напрямків оподаткування операцій з аграрними розписками.

Фінансово-кредитна інфраструктура аграрної економіки включає також систему лізингового кредитування. Переваги його застосування полягають у наступному: процедура оформлення лізингової угоди є простішою, ніж кредиту; відсутня необхідність застави; немає необхідності у повній оплаті об'єкта лізингу одразу; фінансування здійснюється протягом всього строку використання активу; умови лізингових контрактів можуть бути досить гнучкими. Лізингові компанії поділяються на дві групи: компанії комерційного лізингу і компанії державного лізингу. До першої групи відносяться лізингові компанії, створювані банками для розміщення своїх активів; лізингові компанії, що належать підприємствам, які виробляють машини й устаткування; регіональні лізингові компанії, що створюються для реалізації місцевих інвестиційних програм; лізингові компанії, утворені великим фінансово-промисловими групами. Наприклад, Приватбанк активно займається лізинговими операціями без додаткової застави та використовує адаптований графік погашення з урахуванням сезонності бізнесу. Термін кредитування: 1 рік – 9% річних; 2-5 років – 12% річних [19]. До другої групи належать лізингові структури, утворені за участю держави. Провідну роль серед них відіграє Національна акціонерна компанія «Укראгролізинг», через яку держава здійснює підтримку АПК [20]. На 2013-2014 р.р. в Україні передбачаються удосконалення лізингових програм для аграрного виробництва, за рахунок яких буде надаватися державна підтримка для купівлі виробниками 4 тис. од. сільськогосподарської техніки [21].

У системі фінансово-кредитної інфраструктури аграрної економіки чільне місце займає страхування. З першого липня 2012 р. в Україні діє Закон «Про особливості страхування сільськогосподарської продукції з державною підтримкою» [22], який упорядковує відносини страхування сільськогосподарської продукції, що здійснюється з державною підтримкою, з метою захисту майнових інтересів сільськогосподарських товаровиробників і спрямований на забезпечення стабільності виробництва у сільському господарстві. Державною підтримкою визнається надання сільськогосподарському товаровиробнику з державного бюджету в порядку, встановленому цим Законом, грошових коштів у вигляді субсидій для оплати частини страхового платежу (страхової премії), нарахованого за договором страхування. Зокрема, Законом визначаються основні принципи страхування сільськогосподарської продукції з державною підтримкою:

- підтримка стабільності фінансового становища і кредитоспроможності сільськогосподарських товаровиробників у разі загибелі (знищення, втрати), пошкодження застрахованого майна внаслідок несприятливих природно-кліматичних умов чи інших несприятливих подій, визначених у стандартних договорах страхування;

- рівна доступність до державної підтримки сільськогосподарських товаровиробників незалежно від їх організаційно-правової форми;

- забезпечення відшкодування збитку, завданого страхувальникам внаслідок настання страхових подій, у розмірі, порядку і на умовах, встановлених цим Законом.

Відповідно до Закону предметом договору страхування сільськогосподарської продукції з державною підтримкою є майнові інтереси страхувальника, пов'язані з його страховими ризиками щодо вирощеної, відгодованої, вилвленої, зібраної, виготовленої первинної (без вторинної обробки та переробки) сільськогосподарської продукції, а саме щодо: урожаю сільськогосподарських культур; урожаю багаторічних насаджень; сільськогосподарських тварин, птиці, кролів, хутрових звірів, бджолозасімей, риби та інших водних живих ресурсів і тваринницької продукції. Основними позитивними наслідками прийняття Закону є наступні:

- агрострахування стає більш доступним для сільгоспвиробників, котрі самостійно не в змозі оплатити страхові внески: за рахунок часткової компенсації від держави у вигляді субсидування страхових платежів аграрії отримують реальну можливість стати учасниками системи страхування;

- створюється система покриття катастрофічних ризиків шляхом формування страхового фонду при Аграрному страховому пулі; джерелом формування страхового фонду покриття катастрофічних ризиків є відрахування членів Пулу з отриманих страхових премій з цього виду страхування у розмірі, визначеному Координаційною радою Пулу, але не більше 5 відсотків;

- чітко визначаються фірми, які діють на ринку агрострахування: страховики мають пройти обов'язкове ліцензування агрострахування як окремого виду діяльності та стати членом Аграрного страхового пулу, який є єдиним об'єднанням страховиків, що здійснюють страхування відповідно до цього Закону (участь страховиків у Пулі є умовою для здійснення страхування сільськогосподарської продукції з державною підтримкою).

Серед негативних рис Закону можна виділити відсутність конкретного переліку страхових ризиків, видів страхування з державною підтримкою та не визначення величини й умов надання компенсації від держави.

Одним з основних елементів фінансово-кредитної інфраструктури аграрного ринку є фондові біржі, котрі дають можливість залучати довгострокові фінансові ресурси. Нестача кредитних ресурсів, обмежені можливості бюджетної підтримки актуалізують проблему виходу українських агрохолдінгів на світовий фінансовий ринок. Вітчизняні сільськогосподарські компанії вже мають позитивний досвід розміщення акцій на світових фондових біржах. Зокрема, агрохолдінг «Кернел» – на Варшавській фондовій біржі, агрохолдінг «Мрія» – на Франкфуртській біржі, «Міронівській хлібопродукт» – на Лондонській біржі (35% акцій), «Астарта-Київ» – на Варшавській біржі, «Агротон» – на Варшавській біржі (26,2% акцій), на Франкфуртській (25% акцій), «Сінтал» – на Франкфуртській біржі (32,2% акцій), «ІМК» – на Варшавській біржі (24% акцій); «Укра-

їнські аграрні інвестиції» та «Лотуре-Агро» плану-ють IPO на Варшавській фондовій біржі [23].

Однак у 2012-2013 роках жодна українська аграрна компанія не провела публічного розміщення акцій на біржі (IPO). На думку експертів, інтерес до українських аграрних компаній на Варшавській фондовій біржі ослаб внаслідок надлишку пропозиції, а виконати необхідні умови для розміщення на Лондонській або Франкфуртській біржах для більшості виробників складно. Приблизна вартість IPO на Варшавській фондовій біржі може скласти від 6% до 8% від залученої суми, розміщення на основному майданчику в Лондоні (LSE) – від 8% до 12%. Деякі агрохолдинги залучають фінансові ресурси шляхом випуску єврооблігацій. Серед них «Миронівський хлібопродукт» – емісія цінних паперів на \$400 млн. (після викупу єврооблігацій на суму \$350 млн.) з терміном погашення у 2020 році, «Мрія Агрохолдинг» – обсяг випуску \$222 млн. (після викупу єврооблігацій на суму \$178 млн.) з терміном погашення у 2018 році, «Укрлендфармінг» – обсяг випуску \$500 млн. з терміном погашення в 2018 році [10].

Використання цього джерела фінансових ресурсів можливо тільки для великих сільськогосподарських виробників. Малі та середні підприємства можуть долучатися до фінансового ринку після їх укрупнення, кооперування та об'єднання з агрохолдингами шляхом утворення акціонерних товариств.

Висновки і пропозиції. В Україні є позитивний досвід формування фінансово-кредитної інфра-

структури аграрного ринку. Зокрема, сформована система банківського кредитування, у тому числі пільгового, розвивається лізинг, удосконалюється система страхування, починається становлення фондового ринку. Однак окремі інститути фінансово-кредитної інфраструктури розвиваються нерівномірно, відсутня комплексність та системність у становленні її складових. Основними напрямками подальшого розвитку фінансово-кредитної інфраструктури мають стати:

- відродження роботи Державного земельного банку як системоутворюючого банку;
- активізація банківського кредитування, особливо пільгового кредитування;
- стимулювання розвитку фондового ринку для залучення інвестиційних ресурсів в аграрний сектор економіки;
- сприяння концентрації сільськогосподарського виробництва для збільшення можливостей використання інструментів фінансового ринку всіма суб'єктами аграрної економіки;
- подальше удосконалення системи аграрного страхування через чітке визначення страхових ризиків, видів страхування з державної підтримкою та величини й умов надання компенсації від держави.

За цих умов фінансово-кредитна інфраструктура забезпечуватиме виробників необхідними фінансовими ресурсами та стимулюватиме розвиток аграрного сектора економіки.

Список літератури:

1. Гудзь О.С. Фінансово-кредитна інфраструктура, як необхідний компонент розвитку фінансово-кредитних відносин в аграрній сфері / О.С. Гудзь // Економіка АПК. – 2009. – № 6. – С. 59-63.
2. Дем'яненко М.Я. Фінансові проблеми формування та розвитку аграрного ринку / М.Я. Дем'яненко // Економіка АПК. – 2007. – № 5. – С. 4-13.
3. Кириленко І.Г. Інституційні проблеми формування інфраструктури внутрішнього агропродовольчого ринку / І.Г. Кириленко, Р.М. Шмідт // Економіка АПК. – 2009. – № 8. – С. 3-11.
4. Лузан Ю.А. Удосконалення ринку фінансових послуг як передумова розвитку аграрного виробництва / Ю.А. Лузан // Економіка АПК. – 2009. – № 8. – С. 69-75.
5. Саблук П.Т. Аграрним реформам – усвідомлений розвиток / П.Т. Саблук // Економіка АПК. – 2012. – № 6. – С. 3-6.
6. Шубравська О.В. Розвиток банківського кредитування агросфери у контексті забезпечення її економічної сталості // Фінанси України. – 2005. – № 7. – С. 131-138.
7. Півторак В.С. Банківське кредитування малих аграрних підприємств / В.С. Півторак // Економіка АПК. – 2013. – № 10. – С. 130-135.
8. ВВП України за 2013 р. Експрес-випуск [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua
9. Соціально-економічне розвиток України за січень-грудень 2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua
10. Аграрний сектор України. Попередні підсумки 2013 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bakertilly.ua>
11. Соболев В.М. Формирование рыночной инфраструктуры в переходной экономике индустриального типа: общин черты и особенности в Украине. – Харьков: Бизнес-информ, 1999. – 304 с.
12. Постанова Кабінету Міністрів України № 943 від 25.07.2012 «Про затвердження Статуту публічного акціонерного товариства «Державний земельний банк» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua
13. Постанова Кабінету Міністрів України № 418 від 10.08.2014 р. «Про ліквідацію публічного акціонерного товариства «Державний земельний банк» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua
14. Лупенко Ю. Сучасні інструменти для фінансування аграрного сектора економіки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ufin.com.ua/analit_mat/sdu/132.htm
15. Мельник Ю.Ф. Виклад виступу на спільному з'їзді Всеукраїнського союзу сільськогосподарських підприємств і Асоціації приватних землевласників України 28 листопада 2006 року / Ю.Ф. Мельник // Економіка АПК. – 2006. – № 12. – С. 11-14.
16. Малік М.Й. Монетарні інструменти стимулювання кредитної діяльності комерційних банків / М.Й. Малік, Л.О. Вдовенко // Економіка АПК. – 2013. – № 11. – С. 61-66.
17. Кредитування АПК скоротилося більш ніж на три мільярди гривень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://forbes.ua/news/1380804-obem-kreditovaniya-predpriyatij-apk-sokratilsya-na-3-mld-griven>
18. Закон України від 06.11.2012 р. № 5479-17 «Про аграрні розписки» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua
19. Кредити та кредитування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://apk.kradmin.gov.ua/index.php/2014-05>
20. Коваль В. Лізинг як фінансовий інструмент розвитку підприємств АПК [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://econa.at.ua/Vypusk_7/koval.pdf
21. В Украине определены направления господдержки аграриев в 2012-2014 годах. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.apk-inform.com/ru/news/1013568>

22. Закон України від 09.02.2012 р. № 4391-17 «Про особливості страхування сільськогосподарської продукції з державною підтримкою» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4391-17>
23. Огляд ринку сільського господарства України за 9 місяців 2013 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rurik.com.ua/documents/research/agromarket_9_2013.pdf

Карпова И.В.

Харьковский институт банковского дела
Университета банковского дела Национального банка Украины

ФИНАНСОВО-КРЕДИТНАЯ ИНФРАСТРУКТУРА АГРАРНОГО СЕКТОРА ЭКОНОМИКИ УКРАИНЫ: СОВРЕМЕННОЕ СОСТОЯНИЕ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ

Аннотация

На основе анализа тенденций развития сельскохозяйственного производства в статье доказывается, что его развитие зависит от состояния финансово-кредитной инфраструктуры. Исследуются основные институты финансово-кредитной инфраструктуры – Государственный земельный банк, коммерческие банки, фондовые биржи, лизинговые и страховые компании. Определяются основные направления развития страхования и кредитования аграрного производства. По результатам анализа пришли к выводу, что восстановление работы Государственного земельного банка, развитие фондового рынка, совершенствование системы аграрного страхования будет обеспечивать производителей финансовыми ресурсами и стимулировать развитие аграрного сектора экономики.

Ключевые слова: аграрный сектор экономики, Государственный земельный банк, кредитование, коммерческие банки, лизинг, страхование, фондовый рынок, биржа.

Карпова I.V.

Kharkiv Institute of Banking
of the University of Banking of National Bank of Ukraine

FINANCIAL AND CREDIT INFRASTRUCTURE OF AGRARIAN INDUSTRY OF UKRAINE: MODERN STATE AND DEVELOPMENT PERSPECTIVES

Summary

The article analyses the tendencies of agricultural manufacturing development. The research proves that agrarian industry development depends from financial and credit infrastructure. The basic institutions of financial and credit infrastructure (State Land bank, commercial banks; stock exchange; leasing and insurance companies) are studied. The basic directions of development of insurance and lending for agrarian production are determined. The analysis concludes that the revival of the State Land bank, capital market development and improvement of agrarian insurance will provide manufacturers financial resources and stimulates agrarian sector development.

Keywords: agrarian industry, State Land bank, lending, commercial banks, leasing, insurance, stock market, stock exchange.